

hún og krefti sína grömu barnshönd í áttina til framydranna.

Argjalokin á Madömu Pétursson luktast aftur. Hún hallaðist fast-upp að vanga Pálinu. Þannig sat hún um stund. Alt í einu stakk hún andlitinu feimnislega aftur fyrir hálsinu á dóttur sinni og hvíslaði:

— Palla, hann var nú samarlegi engia leiðinda-keppna á yngri árum sínum, — það er að segja, þegar hann var svona rúmlega fertugur, eða í kring um það. Ó, að eg hefði efut það, sem eg lofaði meðan eg var frísk, að segja þér hvernig það allt samant orsakaðist — því mér hefir alt af gramist, þegar þú hefir verið svona illfyrir um hann föður þinn. Því, hversu marga galla sem Pétur hefir, þá er hann þó á marga vegu nettari maður en fyrri maðurinn minn var, jafnvel þótt fyrri maðurinn minn, hann Níels Pétursson, væri meinleysis-ræfili, sem hvorki gjörði illt eða gott, hvort heklur hann var fullur eða ódrukkinn.

— Já, en nú þofir þú ekki að tala, mamma.

— Nei, eg veit það vel, en því lengur sem eg bið, þess verra verður það, Palla. — Gefðu mér dálitinn vindropa — svo vil eg heldur segja það, eins og það er — hver veit, hve lengi líftóran tollir í mér. Slökktu ljósið, Palla! Því það er sneypulegt að segja börnunum sínum slíkt og þvítíkt. Eg vil ekki sjá framan í þig. Og svo mátt' þú ekki hlægja, þó að eg tali

ekki málfraeðislega og orðrétt, — svona eftir nýju réttitunarreglunum, sem eg þakka skapanarum fyrir, að hafa getað látið kenna þér. Já, herra minn góður — þessi orð, sem eg segi nú, hefir þú kent mér, elsku stelpan mín! Þú hefir líka í þokkabót fyrir allan lærdóminn, sem þú hefir fengið, kent mér alt, sem vesalings sauðarhöfuðið á mér getur tekið á móti. Eg tala þó alls ekki eins skakkt nú eins og þegar eg var veitingahúsmadama.

Frú Pétursson saup gúlsopa af portvíni. Augun í henni fóru nú að verða eins tindrandi eins og í dóttur hennar, og hinn létti roði, sem vínið kveikti í kinnum hennar, huldi hrökkurnar og megurðina. Nú var hægt að ímynda sér, að mæðguruar, þar sem þær sátu í rúkkriinu, væri tvær misaldra systur, sem skröfuðu saman í hjartatrúnadi.

— Það var samarlega ekki svo mjög vegna peninganna hans föður þíns — endá þó eg reyndar vissi að hann ætti ekki svo lítið — að eg tók honum, en við vitum vel, hvað orðið getur úr stórkaupmönnum, og þá sagði hann mér, að eiginlegi væri hann stórkaupmaður. Og sjáðu nú til, áður en eg giftist fyrri manningnum há hafði mér ekki gengið að öllu leyti eftir óskum. En sá, sem eg var vinnustúlka hjá, var reglulegur stórkaupmaður — hann verzladi með saltfisk, og þekti föður minn, sem var hörmangari — en fyrir nokkrum árum las eg það í "Morgun